

Muž, který neznal svůj obraz

Muž zlehka kráčel ulicí vstříc davu lidí. Nevšímali si ho, nevnímali ho. Každý si hleděl svého, každý se zabýval důležitými věcmi a staral se sám o sebe. Nikde už nezbyla ani kapička ohleduplnosti a ochoty pro druhé, byli jen „něco“ nedůležitého.

Onen muž to pozoroval – byl jiný než oni. Neměl obraz, tělesnou schránku, masku, za kterou by se schoval. On byl jen duch, jen šedý stín sebe samého. Znamenalo to ale, že nebyl skutečný? Neměl obraz, nebyl vidět, cítit ani slyšet, on byl nic. Avšak i přesto čím byl, mu připadal svět kolem něj mnohem více neexistující, jen jako bezbarvý, němý film. Byl tak šedý, ne na povrch, ale zevnitř – jako by lidé chodící kolem něj byli jen rozmazané čáry, jako by svět kolem něj byl zrychlený a on žil ve zpomalené Zemi, bez času. Chodil mezi nimi, vnímal jejich emoce, myšlenky, ale nechápal je. Byl zmatený a ztracený v sobě samém i v tomto světě. Nic nedávalo smysl – on očekával dokonalost, krásu – ale zatím viděl jen těla vrážející bezohledně jedno do druhého.

Onen muž dostal šanci, šanci prožít život jednoho člověka na tomto světě. Komukoliv mohl život vzít a prožít jej místo něho. Byl to dar nebo trest?

Muž spatřil poprvé ten den velmi uznávaného pána. Měl tmavě hnědé vlasy, mírně postříbřené a světlou pleť. Oči měl kaštanově hnědé, ale vypadaly velmi unaveně a vyčerpaně. Na tváři měl pár vrásek okolo očí a uschlých, bezbarvých úst. Na pohled vypadal opravdu moudře a vyzařoval z něj respekt. Moc se neusmíval, a když tak jen velmi křečovitě a nuceně. Byl však velmi mocný, uznávaný, bohatý a měl rodinu, která žila v jeho velké vile na pláži. Nezdálo se, že by jeho život měl nějakou chybu. Když tohoto pána ale muž pozoroval déle, všiml si, že jeho život není tak dokonalý, jak si prve představoval. Jeho tři děti – dva kluci a jedna holčička, byly naprosto nesoudržné a osamocené, rozmazlené, pán byl stále na cestách kvůli jeho práci, manželka sice doma, ale věčně zavřená ve svém pokoji. Jedinou oporou těchto dětí byla tlustší, mladá chůva.

Rodina sice vypadala z velké dálky jako celek, ale z blízka už ne. Pozoroval ji ještě velmi dlouho, děti vyrostly – manželka mocnému pánovi začala být nevěrná, ale to by se dříve či později stát muselo, jednoduše byla osamocená, a tak i přesto, že pána milovala, nemohla všechny noci strávit sama ve svém pokoji nad romantickými knihami. Její manžel se to dozvěděl, ale zůstával se svou manželkou i přes její noci strávené s jinými muži, chápal ji, věděl, že je to částečně jeho vina. A tak dál tato rodina zůstávala spolu, zůstávala jako celek. Starý pán později onemocněl a následně zemřel – jeho tehdy už dospělé děti a jeho manželka zdědily veškerý jeho majetek a poté se každý vydal svou cestou, od té doby se už sourozenci nikdy neviděli.

Dlouhá léta muž pátral a pozoroval další životy těch nejrůznějších lidí - ale ani v jediném nenašel dokonalost, kterou tak zoufale hledal. Pozoroval například mladšího muže, zasnoubeného s krásnou dívkou, pěkným domem, avšak poněkud riskantními zálibami - miloval poker a kasina byla jeho druhým domovem. Jednoho dne, když se přepil dobrou whisky a postrádal už peníze do banku, byl si jist, že nyní drží v ruce dobré karty, tak vsadil svůj dům - o týden později ztratil vše - krásnou ženu, pěkný dům, veškeré peníze i svou důstojnost - vsadil svůj život a prohrál - zadlužil se a stal se na této činnosti závislý - na činnosti, která ho zničila.

Někteří lidé, které osamocená duše potkala, byli naprosto odevzdaní své práci a žádnou rodinu neměli, peníze jim však nikdy nechyběly. Čas jim až ukázal, co je v životě nejdůležitější a tím je rodina, přátelé, možnost o někoho se opřít.

Jiní zase rodinu měli, milovali ji, avšak peníze na vyžití začaly chybět a postupně se i jejich život začal řídit z kopce jako vlak po poškozených kolejích, a na to, aby se koleje opravily, musí být peníze.

Muž byl zoufalý, vždycky, ať našel život vypadající sebevíc dobře, našel také i nějakou chybu, něco nedokonalého.

V tom uviděl na ulici bezdomovce, žebráka. Byl na hraně života a smrti. Ležel na studené zemi, schoulený do klubíčka a dýchající si na dlaně s nadějí, že se alespoň trochu ohřeje. Muž se na něj zadíval - nic už ho netrápilo, už jen čekal. Byl svým životem tak unavený a zklamaný, že už od něj nic neočekával, už ho nechtěl. Ten stařec se šedivými vlasy rovnými jako hřebíky, očima zapadlýma hluboko v lebce a ústy přísně úzkými, měl na tváři mnoho modřin a jizev, které do jeho obličejě byly vepsány jako mapa jeho života. Vrásky podobné kmeni stromu s jeho úrazy jen splývaly, jako řeky vlévající se jedna do druhé.

Muž si najednou připadal zvláštně, ten žebrák nebyl vůbec dokonalý, ale zaujal ho nejvíce ze všech. Muže překvapilo, když mu stařec nastavil ruku v jeho směru, jako by se s ním chtěl pozdravit, přivítat ho jako starého známého; „Dobrý pane, pomůžete mi, prosím?“

Muž se nejprve chtěl rozhlédnout, jestli nemluví na někoho jiného, ale věděl, že teď mluví pouze a jen k němu. Podíval se žebrákovi do jeho světle modrých očí, byl slepý a neznal svůj obraz jako ona zbloudilá duše. Byli si tak podobní, oba dva byli životem zklamaní, zklamaní lidmi, kteří žijí v tomto světě. Muž pocítil úlevu, osvobození, cítil se, jako kdyby mu někdo sundal z rukou těžké okovy táhnoucí ho celou dobu k zemi, jako by měl křídla a mohl letět.

Jemně pokýval hlavou na souhlas, poté se pomalu dotkl starcovy dlaně, až jí celou uchoпил. Stále se mu díval do očí. Vtělil se do jeho těla. Poprvé a naposledy se nadechl a pak se spolu s ním přenesl do světa věčného klidu.

...Život nebyl a nikdy nebude dokonalý...

Klára Dušková